

6 Medlemmer har en fornøden Betryggelse for, at der ikke skal blive gaaet nogen for nær, og det kan vel ogsaa naturligvis til en vis Grad siges, skøndt der dog er Noget, der altid vil savnes ved en saadan Afgørelse, og som overhovedet altid vil savnes ved administrative Afgørelser, nemlig at man ikke har nogen Garanti for, at den paagældende Sag vil blive nøjagtig undersøgt i Norge. Der gives ingen Form, hvorunder den sigtede kan forsvare sig. Jeg tvivler ikke om, at det er Meningen og at man i Praxis vil stille sig saaledes, at man ikke vil skride saaledes ind i en Mand's private Sfære og berøve ham hans Erhverv, uden at give ham Lejlighed til at udtale sig, men det er alligevel noget andet, end at der gives ham Lejlighed til under bestemte lovlige Former, som de Former, Domstolene følge, at fremsætte sit Forsvar. Selv om det derfor stilles saaledes, som Justitsministeren vil stille det, at der skal være Enstemmighed til Stede blandt Raadets samtlige 6 Medlemmer og Justitsministeren, for at der kan gøres et saadant Indgreb i vedkommendes Retssfære, har jeg alligevel den Betænelighed, at der ikke er foreskrevet Former, hvorunder en saadan meget indgribende Dom skal udtales eller Former for de Undersøgelser, hvorpaa den skal bygges. Jeg tilføjer, jeg er principmæssig imod, at der skal gøres et saadant Indgreb i Borgernes Retssfære uden som Følge af Dom, og jeg tror, at den ærede Justitsminister vil have meget ondt ved at paavise et eneste Tilfælde i vor Lovgivning, hvor en Følge af den Bægt eller blot tilnærmelsesvis den Bægt, som der her er Tale om, kan indtræde uden netop i Henhold til en af Domstolene affagt Dom. Hvor man ser paa Næringsomraadet, kan man kun miste sin Næringsret som Følge af Dom, naar man bliver dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, der forudsættes altsaa Dom. For at tage et Eksempel, som er meget nær liggende og meget analogt, nemlig fra Sagsførernes Stilling, vide de Herrer jo, at der ikke kan være Tale om at berøve en privat praktiserende Sagsfører hans Ret uden i Henhold til Dom. Der er altsaa her et Brud paa Princippet, idet man berøver en privat praktiserende Læge, Tandlæge eller Jordemoder hans eller hendes hele Ret til at ernære sig paa denne Maade, uden at Sagen har været undersøgt paa Lovforstret Maade, og uden at Domstolene have haft Lejlighed til at udtale sig. Men der er ogsaa en anden Side af Sagen, nemlig Spørgsmaalet om, hvad der skal indtræde i det Tilfælde, at der ikke opnaas det, som Paragraffen kræver, nemlig at alle

6 Medlemmer i Sundhedsraadet have været til Stede — der kan jo en være syg eller have Forsald paa anden Maade; er han syg, kan der ikke gøres noget, man maa saa i alt Fald vente, til han bliver rask. Men, sæt nu ogsaa, at de alle sammen kunne komme til at votere, at afgive deres Stemme, saa skal det dog være enstemmigt; naar det ikke er enstemmigt, kan den højtærede Justitsminister ikke gøre noget. Han kan ikke en Gang ikende den Vedkommende en Mulkt for Overtrædelsen og knap nok lade indtræde en midlertidig Suspension. Der kan nok skrives til en Suspension, men det forudsættes, at der saa træffes en endelig Beslutning, og denne Beslutning maa naturligvis fattes af Justitsministeren. Den Beslutning, som Justitsministeren skal fatte, og som, saaledes som der staar i Paragraffen, kan gaa ud paa Ophævelse af Retten til at udøve Virksomhed enten for en Tid eller for bestandig, kan ikke fattes, ikke en Gang naar det blot drejer sig om Ophævelse for en Tid, med mindre der foreligger en enstemmig Indstilling fra Sundhedsraadets samtlige 6 Medlemmer, eller 7 Medlemmer kan det jo blive — ved Apotekersager maa nemlig det farmaceutiske Medlem ogsaa være med. Det forekommer mig at være en Mangel, fordi der godt kan indtræffe det Tilfælde, at det store Flertal, de 5 af de 6, er enigt med Justitsministeren om, at det gaar ikke an, at den paagældende Mand skal kunne blive ved at praktisere. Saa staar Justitsministeren der uden Raaben overfor en saadan Mand.

Men hvad jeg dernæst har imod denne Paragraf, som er et vigtigt Led i hele Lovforslaget, og Grunden til, at jeg tillader mig at dvæle derved, det er, at jeg synes, man gaar en lidt forkert Vej. Naar man nu erkender, at der er Tilfælde, hvor en Læge bør kunne berøves Retten til at praktisere, var det naturligt at se først ad Lovgivningens Vej til fastslaa Betingelserne for, at Retten saaledes kunde berøves ham. Den Vej har Justitsministeren imidlertid ikke villet gaa; den ærede Justitsminister siger i Bemærkningerne, at det er ugørligt at præcisere de Tilfælde, hvor en Læge saaledes skulde kunne forbyrde sin Ret til at praktisere. Ja ganske vist, at præcisere det saaledes, at man udtømmende skulde opregne alle de Tilfælde, hvor denne Følge burde indtræde, det indrømmer jeg den ærede Minister er ugørligt; men at man ikke i en almindelig Sætning, saaledes som vi ere vant til i vor Straffelov, skulde kunne give tilstrækkelig Besledning for Domstolene til at kunne bedømme, om Betingelserne ere til Stede, de Betingelser, som Lovgivnings-